

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Social	اجتماعی
--------	---------

انجمن اجتماعی زحمتکشان افغانستان

۲۳ اگست ۲۰۱۳

«دموکراسی» امریکائی و افزایش روز افزون گدائی

«دموکراسی» امریکائی، عبارت است از آزادی و دموکراسی برای سرمایه داران و اسارت و کشتار برای زحمتکشان. در این دموکراسی چور و چپاول، غارت و دزدی، اختلاس و فساد سهم سرمایه داران، تاجران، خان های بزرگ و فیودالان است. مرگ و میر، شکنجه، فقر و دربدری، آوارگی و بی خانگی، بیکاری و مریضی، گدائی و اعتیاد سهم زحمتکشان، یعنی کارگران، دهقانان، معلمان، آهنگران، نجاران و سایر اهل کسبه است.

تاریخ نشان داده است که «دموکراسی» امریکائی به زور تفنگ، تانک، طیاره، خون ریزی، کودتا، توطئه، استعمار و نابودی زحمتکشان تطبیق می شود. کشور ما نمونه فعلی تطبیق «دموکراسی» امریکائی است. دوازده سال است که طیاره های امریکائی بم می ریزند و در هر بم ده ها زحمتکش را می کشند و بر خون این زحمتکشان لگد کرده می شاشند و بعد نامش را «دموکراسی» و «حقوق بشر» می گذارند.

افزایش گدائی جزوی از «دموکراسی» امریکائی و اگر بهتر گفته باشیم «دموکراسی» سرمایه داری است. هر جا که موزه های پر خون «دموکراسی» سرمایه داری قدم مانده است، در کنار سایر جنایات، گدائی به طور روز افزون در میان تهیدستان و فقراء افزایش یافته است. در حال حاضر که امریکائی ها و دوستان ناتوئی آن مردم ما را به نام «دموکراسی» می کشند و بیش از دوازده سال است که اینها ارباب های واقعی خاک و کشور ما هستند، قتل و کشتار، فقر، فحشاء، اعتیاد و گدائی به طور بی سابقه افزایش یافته است.

کابل شهری که به خاطر حضور نیروهای مسلح و بم ریز خارجی، به نام زندان بزرگ آسیا شهرت پیدا کرده است؛ به شهر گداها تبدیل شده است. در هر چند متری، گدائی با چهره غمگین و دست های خسته و زمخت در این شهر دردناک لقمه نانی گدائی می کند. کودکان، زنان، جوانان، ریش سفیدان و آوارگان داخلی که اکثراً از ولایات جنوبی کشور فرار کرده اند، جزو گدایانی هستند که همه به خاطر فقر و ناداری و بیکاری به خیل گدایان پیوسته اند.

دولت فعلی افغانستان که دولت سرمایه داران و خان های کلان است، می گوید که سال گذشته ۴۲۰۰ گدا را از شهر کابل جمع آوری کرده است. این که سرنوشت این گدا ها چه شده است، بر همه معلوم است: رو آوردن دوباره به گدائی. زیرا دولت فعلی هیچ گونه برنامه ای برای زحمتکشان نداشته نمی تواند. دولتی که با پول امریکائی ها و

انگلیس ها بجلد، منطقاً نگیهان و حامی «دموکراسی» سرمایه داران است، دموکراسیی که در آن دولت در خدمت سرمایه داران و خان های بزرگ قرار دارد.

گدائی مثل سایر بلاهای دیگر، تنها و تنها وقتی از میان رفته می تواند که زحمتکشان بخواهند آن را از بین ببرند، یعنی با اتحاد و همبستگی زحمتکشان است که همه بلاهای که زندگی زحمتکشان را به نابودی می کشانند، از میان برده شود؛ هیچ کس، به جز زحمتکشان، زحمتکشان را به زندگی انسانی رسانده نمی تواند.